

OP DE VINGERS

INTERVIEW MET GUIDO VINCK

GEKEKEN

TEKST HANS BOCK FOTOGRAFIE PETER VERHEIJDEN

Na een kleine twintig afleveringen van deze rubriek reed ik toch met een heel bijzonder gevoel samen met Peter naar een klein dorpje in de buurt van Aalst in Vlaanderen. We hadden een afspraak met niemand minder dan Guido Vinck. Niet de eerste de beste in vliegvisland. Zo werd Guido maar liefst zeven keer wereldkampioen casting en won hij in 1981 de gouden medaille casting op de World Games in Santa Clara, Californië. Verder nam hij deel aan vier Europese en vijf wereldkampioenschappen vliegvissen. Tijdens het WK-vliegvissen in Nederland behaalde hij de bronzen medaille met de Belgische ploeg. Daarnaast won hij meer dan vijftig internationale vliegviswedstrijden, waaronder in augustus 2012 de Bewl Classic. Deze wedstrijd op het 300 hectaren grote Bewl Water Reservoir in Engeland werd nooit eerder door een niet-Engelsman gewonnen!

”Zoals waarschijnlijk voor velen van ons geldt, ben ik samen met mijn opa mee gaan vissen. Ik was toen zes jaar en we visten met de vaste stok op voorn en brasem. Toen ik een keer met wijlen Marcel Parmentier mee mocht naar de Ardennen om te vliegvissen, was ik meteen verkocht. Marcel, field tester voor Hardy, heeft me op weg geholpen in de kunst van het vliegvissen. Het was echter in de jaren '60 erg lastig om aan vliegvismateriaal en informatie over het vliegvissen te komen. Engelse literatuur was bijna niet te krijgen en er was natuurlijk geen internet. Zodoende heb ik veel zelf uit moeten zoeken en veel zelf geleerd. Toen ik achttien was, werd ik lid van de Royal Casting Club de Belgique in Brussel. Dat viel overigens nog niet mee. Men heeft speciaal voor mij de statuten vertaald, omdat ik de

eerste Vlaming bij deze Franstalige club was. In 1972 werd ik voor de eerste keer Belgisch kampioen casting. Twee jaar later deed ik voor het eerst mee aan de wereldkampioenschappen casting.”

CASTING CLUB OF FLANDERS

Dat Guido een verenigingsmens is en graag kennis en ervaring deelt met anderen, blijkt wel uit het feit dat hij een van de oprichters van de Casting Club of Flanders is. “Toen ik in 1972 Belgisch kampioen werd, viel er voor mij in Brussel eigenlijk niet veel meer te leren. Het leek me leuk om dichterbij huis zelf een club op te richten. Samen met Remy Roels heb ik eerst in Aalst geprobeerd een vereniging op te richten, maar we kregen weinig medewerking vanuit de stad. Voor een castingclub heb je een groot werpsterrein nodig, vooral als je ook wedstrijden wilt kunnen organiseren. Ook hadden we een plas nodig voor de worpen die op water uitgevoerd worden. Een clubgebouw is uiteraard ook noodzakelijk. In 1971 was Ernest Van De Wiele in Deinze tot burgemeester verkozen. Hij kwam zijn belofte na dat er onder zijn burgemeesterschap een groot sportcomplex ontwikkeld zou worden. Het was eigenlijk te mooi om waar te zijn. Van De Wiele werd burgemeester en hield zijn woord, waardoor ik de eerste castingclub van Vlaanderen kon oprichten. We konden gratis over een aan het water gelegen veld van 600 bij 600 meter beschikken en hadden een eigen clubgebouw.” Als ik vraag of Guido binnen deze vereniging nog steeds actief is, zegt hij: “Toevallig stop ik aan het einde van dit jaar, na 40 jaar, als voorzitter. We hebben momenteel een goed bestuur met veel ervaring en ik draag met veel vertrouwen het voorzitterschap over aan Dominic De Bruyn.”

CASTING

Als ik Guido vraag wat hem aan het casten zo fascineert, legt hij uit: “Het casten bestond in mijn castingperiode uit elf verschillende disciplines. Sommige onderdelen worden met een gewichtje en een spinhengel, ofwel een draaiende reelhengel uitgevoerd, andere met een vliegvishengel. Bij het zogenaamde inlandcasten wordt met gewichten van 7,5 en 18 gram geworpen. Het draait altijd om afstand en/of precisie. Zo behoren ook het precisievliegwerpen en het afstandwerpen met de vlieg tot de onderdelen. Dat laatste zowel met de enkelhandige als met de dubbelhandige hengel. In het begin werden alle wedstrijden op het water gehouden, maar doordat er steeds meer deelnemers kwamen, werd uiteindelijk op land geworpen. Het is namelijk onmogelijk om voor honderd deelnemers alles op het water te organiseren.” Dat Guido alle facetten van het casten tot in de puntjes beheerste, blijkt wel uit het feit dat hij in zijn carrière behalve wereldkampioen precisievlieg ook wereldkampioen precisiegewichtspinhengel (7,5 gram en precisiedraaiendereel (18 gram) werd. Daarnaast werd hij ook viermaal wereldkampioen allround, dus over alle elf de onderdelen. Als ik opmerk dat ik tegenwoordig niet veel over de castingsport hoor, merkt Guido op: “Er worden momenteel in België, Nederland en Frankrijk geen castingwedstrijden meer georganiseerd. Zelf ben ik, nadat ik in 1988 nog wereldkampioen geworden was, in 1990 gestopt met het deelnemen aan castingwedstrijden. Ik vond het beter om op mijn top te stoppen, dan langzaam af te glijden naar de subtop. Daarnaast werd ik in die tijd eindredacteur van het Belgische Beet-magazine, waardoor ik niet meer toekwam aan de vier tot vijf uur trainingsarbeid per dag die ik alle jaren daarvoor aan het casten besteedde. Bovendien was ik inmiddels de veertig gepasseerd en was het fysiek niet goed meer op te brengen. Je moet je voorstellen dat

er bij het dubbelhandig werpen met de zalmhengel worpen gemaakt worden van 90 meter.”

AWAI

Dat Guido als wedstrijdvliegvisser nog steeds actief is, blijkt wel uit het feit dat hij als eerste niet-Engelsman in augustus van dit jaar de Bewl Classic op zijn naam wist te schrijven. “Het is een zeer mooie wedstrijd. Ten eerste is het reservoir van Bewl 300 hectaren groot. Dat is groter dan het Oostvoornse Meer. Bovendien mag er in de wedstrijd alleen met een drijvende lijn gevist worden.

Verder vist iedereen uit een drijvende boot, hetgeen ook een aparte techniek vereist. Nog prestigieuzer is echter de Anglian Water Airflo International vliegviswedstrijd. Hiervoor schrijven zich zo'n 500 teams van 6 vliegvisser van over heel Europa in. Al die teams moeten kwalificatiewedstrijden vissen en uiteindelijk kunnen er 25 teams van 6 vliegvisser aan de finale deelnemen. Die finale neemt inclusief trainingsdagen bijna een hele week in beslag en wordt op het Rutland Reservoir gevist. Rutland is het grootste door de mens gemaakte reservoir van Europa. Het is maar liefst 1350 hectaren groot. De wedstrijd bestaat al 25 jaar en de overwinning brengt £ 1.500 op.” Bescheiden als hij is, vertelt Guido niet eens dat hij in 2010 met het G.Loomis Team Belgium, de tweede prijs in deze internationale wedstrijd wist te behalen.

SELECTEREN

Volgens Guido is er een aantal duidelijke redenen waarom België op internationale toernooien zoveel beter presteert dan Nederland. “Op veel wedstrijden, zoals bijvoorbeeld ook het wereldkampioenschap, wordt onder andere vanuit een boot op een groot reservoir gevist. België heeft geen echt grote vliegvisreservoirs, maar in drie uurtjes rijden wij vanuit Vlaanderen naar het Engelse Bewl Water reservoir. Soms gaan we voor één dag op en neer. Dat lukt niet vanuit Nederland. Verder wordt er op een WK op stromend water gevist. Ook dat ontbreekt in Nederland. De meeste vliegvisser in Nederland zijn al jaren bezig, voordat ze een eerste keer naar stromend water gaan. Daarnaast is er in België een veel strenger selectiesysteem om in aanmerking te komen voor een plaats in het nationale team. We vissen bijna het dubbele van het aantal selectiewedstrijden in Nederland en doen dat vier keer op stromend water en vier keer op een groot reservoir. Onlangs is besloten om twee van de selectiewedstrijden in Engeland vanuit een boot op een echt groot reservoir te houden. Gewoon om beter te kunnen selecteren. Daarnaast is het ook nog eens zo dat

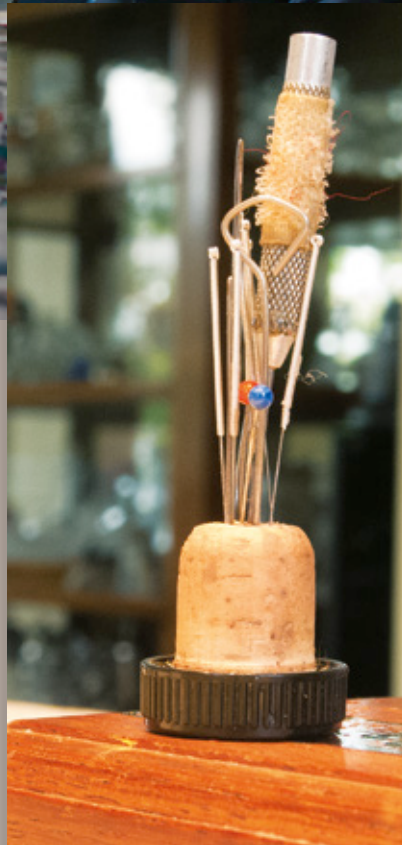

OP DE VINGERS INTERVIEW MET GUIDO VINCK GEKEKEN

► er voortdurend een ranglijst bijgehouden wordt en selectie plaatsvindt op basis van de laatste drie jaar. Het duurt dus minimaal zes tot zeven jaar, voordat je in het Belgische team kunt vissen. Omdat we vinden dat zelfs met dát systeem de factor geluk nog steeds een te grote rol speelt, wordt de definitieve selectie uiteindelijk door een commissie bepaald. Uiteraard op basis van de plaats van de visser op de ranglijst, maar die plaats geeft geen garantie. Alles staat ter discussie. Onlangs is nog een extra regel ingevoerd: indien mogelijk worden er geen vissers ouder dan vijftig jaar geselecteerd. Met het oog op verjonging, vind ik dit een prima regel.”

CULTUUR

Als ik aangeef dat het vissen van een internationaal toernooi ook veel tijd en geld kost en dat slechts weinigen daarin kunnen en willen investeren, zegt Guido: “Dat is zeker waar voor België en Nederland. Maar vergeet niet dat het wedstrijdvisseren in landen zoals Frankrijk, Polen, Tsjechië en Engeland zo belangrijk gevonden wordt, dat de federatie alle werkgevers van de vissers uit het nationale team benadert en bereid is om er alles aan te doen om die visser mee te krijgen. Zo wordt gedurende de trainingdagen en het toernooi, indien nodig, het salaris door de federatie aan de werkgever betaald. Daar komt nog bij dat de federatie ervoor zorgt dat de vissers tijdens hun oefensessies

kunnen beschikken over de beste lokale gidsen.” Als ik opmerk dat de hele cultuur ten aanzien van het reservoir- en wedstrijdvisseren in die landen niet te vergelijken is met de situatie in Nederland, bevestigt Guido dat volmondig: “In Nederland wordt nog veel gevist op zeer kleine putjes, vaak niet groter dan een half voetbalveld. Ik noem het wel eens koeienputten. Je weet wel, van die watertjes waar de koeien uit drinken. Dat is niet negatief, maar ludiek bedoeld, want in België hebben we er ook zo’n aantal. Er worden dan vlak voor de wedstrijd nog even verse forellen uitgezet. Die vissen hebben

nog nooit iets anders gezien dan de ronde kweekbak waarin ze zijn opgegroeid. Als ze iets in het water horen plonzen, komen ze kijken omdat ze denken dat er pellets worden gegooid en er dus iets te eten valt. Die visserij staat mijlver af van het vissen op grote reservoirs. Natuurlijk worden daar ook jaarlijks forellen uitgezet. In het begin zijn die dan nog betrekkelijk eenvoudig te vangen met blobs en grote streamers. Maar na enkele dagen kennen ze het klappen van de zweep en na een jaartje zijn ze al half verwilderd. Zeker als er ook nog een winter overheen is gegaan, zijn ze bijna uitsluitend met natuurlijke imitaties te vangen. Deze vissen worden namelijk niet bijgevoerd en moeten volledig overschakelen naar een natuurlijke situatie. Tel daar nog bij op dat, vooral in Engeland, bij veel wedstrijden de reglementen aangeven dat er niet gevist mag worden met vliegen groter dan

24 millimeter. Haakmaat 10 is standaard en de vliegen mogen niet verzwaard zijn. Dus geen goudkoppen en geen tungsten!”

FORMULE 1

Op mijn vraag of er onder vliegvisseren veel onbegrip is ten aanzien van reservoir- en wedstrijdvliegvisseren, antwoordt Guido: “Dat is absoluut een feit. Maar ik denk dat veel vliegvisseren anders tegen reservoirvissen zouden kunnen aankijken. Er wordt bijvoorbeeld vaak gevist vanuit een boot op een plas van honderden hectaren op verwilderde forellen. En dat met een kleine, onverzwaarde en natuurlijke imitatie. Ook weet men vaak niet dat veel grote wedstrijden zo georganiseerd zijn dat je gewoon de hele dag vist en echt zelf de vis moet zoeken.” Volgens Guido heeft het wedstrijdvisseren nog een ander belangrijk element in zich. “Binnen het wedstrijdvaart worden bepaalde vistechnieken, vliegen en materialen ontwikkeld, die daarna hun weg vinden naar de niet-wedstrijdvisseren. Denk bijvoorbeeld aan het Polish- en Tsjechnimfen en de vliegen en hengels die daarvoor ontwikkeld zijn. Ook het vissen met meerdere vliegen en met een zogenaamde washing-line zijn voortgekomen uit het wedstrijdvaart. Vliegen als blobs worden tegenwoordig door velen op forelputten gebruikt. Die vlieg is ook uit het wedstrijdvaart voortgekomen. Het is net als bij de Formule 1 bij het autoracen. Veel technieken en materialen die daar worden ontwikkeld en uitgetest, zie je later in productieauto’s opduiken. De fabrikanten zijn om die redenen dan ook erg blij met het wedstrijdvaart.”

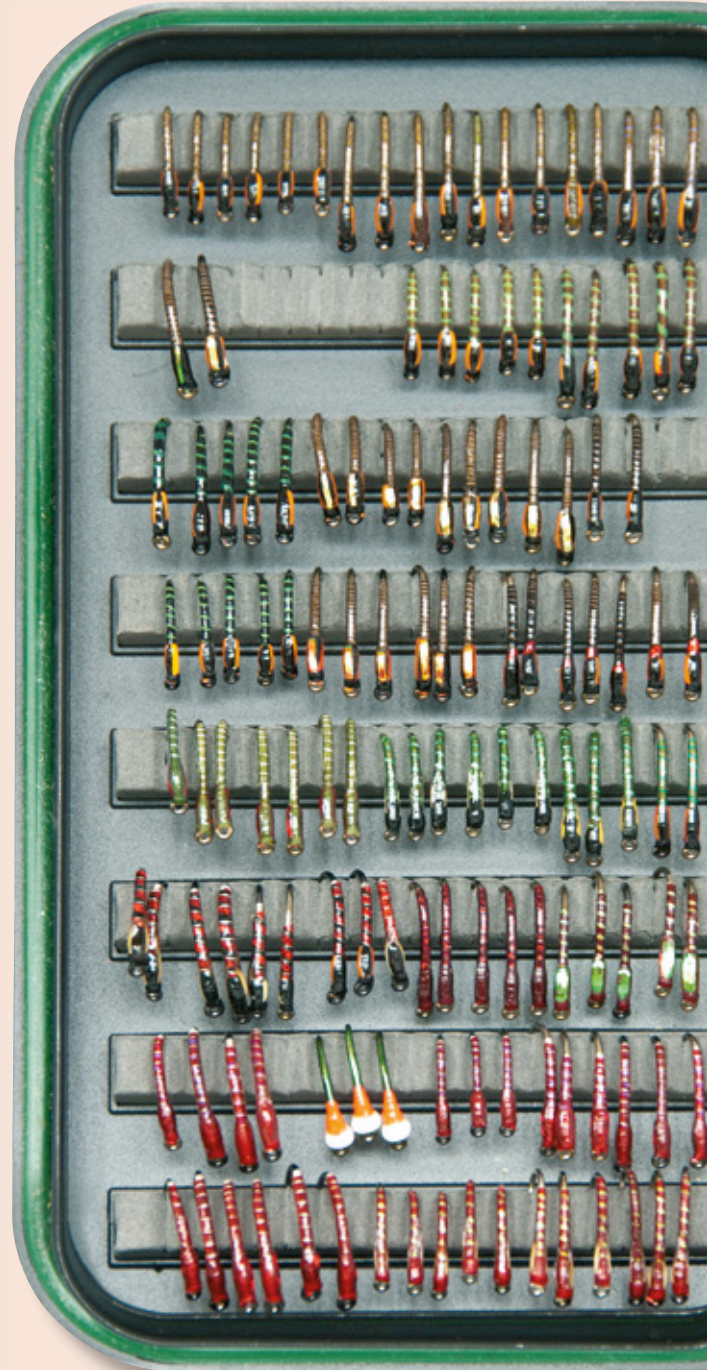
RECORD REGENBOOG IN WALES

Natuurlijk vist Guido niet alleen wedstrijden. Als echte anglofielen gaan hij en zijn vrouw Monique op vakantie in Groot-Brittannië. Guido’s favoriete streek is Wales. “Je kunt in Wales vissen op zeebaars, zeeforel, zalm, bruine forel en slagzalm”, licht hij toe. Tijdens zo’n vakantie wordt dan natuurlijk ook geregeld een dagje gevist. “Het moet ongeveer in 1992 zijn geweest, toen ik op de laatste dag van onze vakantie in Wales afgesproken had met Alan Jones. Alan was een goede vriend van me en captain van het Welsh Fly Fishing Team. Helaas belde Alan de dag van tevoren af, vanwege ziekte. Hij had echter een vriend van hem geregeld, die samen met mij op een van de lokale slagzalmerivieren zou gaan vissen. Ik zat de hele ochtend op die persoon te wachten, maar er kwam niemand opdagen. Uiteindelijk besloot ik om het vissen maar te vergeten en samen met Monique wat rond te rijden. Laat in de middag zag ik een bordje met de tekst ‘Fly Fishing Lake’ langs de weg staan. Je begrijpt dat de auto er uit zichzelf naartoe reed. Het bleek een reservoir van 20 hectaren te zijn en er was niemand aan het vissen. Toen ik de eigenaar vroeg wat ik kon verwachten, vertelde hij me dat hij pas twee weken eigenaar van het reservoir was en niet wist hoe het met de visserij gesteld was. Ik mocht echter tot het donker nog een paar uurtjes van hem proberen. Nadat ik al vrij snel een tweetal kleine forellen had gevangen, haakte ik een solide vis. Het bleek een kneiter van een regenboog te zijn. Toen ik hem in mijn net aan de eigenaar liet zien, zei hij dat het volgens hem wel eens een nieuw Welsh record zou kunnen zijn. Ik moest de vis doden, zodat we hem zouden kunnen wegen. Om half acht ’s avonds kwam de burgemeester, die ons meenam naar het gemeentehuis. Daar werd de vis in de kelder met een grote balans gewogen. De vis bleek 17 lb en 5 oz te wegen (7853 gram – red.). Omdat dit inderdaad een nieuw Welsh record zou zijn, werd de notaris erbij gehaald. Een tweede meting op een digitale weegschaal week slechts 2 gram van

de eerdere meting af en het record werd officieel erkend. De vis werd ingepakt, ingevroren en opgestuurd naar de universiteit van Cardiff om de leeftijd te bepalen. Daarna is de vis door Peter Stone professioneel opgezet en naar mij opgestuurd. Nu hangt hij aan de muur in mijn werkkamer. De vlieg werd door de burgemeester tot ‘Orange Vinck Nymph’ gedoopt, en zo heet deze nog steeds. Monique en ik hebben met de burgemeester en een aantal genodigden nog tot diep in de nacht in de plaatselijke pub feest gevierd. De volgende ochtend zaten we op de ferry naar huis.”

MAZZEL

Tijdens een andere vakantie, in Wiltshire, boekte Guido een voor hem onbekende cottage. “Toen we aankwamen, bleek het aan het riviertje de Ebble te liggen, een zijrivier van de Avon. De eigenaar wist niet of er wat zat, maar had wel over 800 meter langs de cottage het privérecht om er te vliegvisseren. Ik heb er heerlijk gevist en prachtige bruine forellen gevangen. Een paar dagen later raakte ik in de kroeg van het dorpje aan de praat met ene Peter Bourinius. Het bleek dat Leon Tielemans een gemeenschappelijke kennis van ons was. Leon is veertig jaar voorzitter van de Belgische Casting federatie geweest. Peter hoorde ook met veel interesse mijn verhaal over de Ebble aan en vroeg op een bepaald moment of ik nog eens op een ander riviertje wilde vissen. Hij bleek voorzitter van de Salisbury Piscatorial Society te zijn! De Piscatorial Society werd in 1836 opgericht en is nog steeds heel actief. Het is een van de oudste visverenigingen ter wereld en men heeft het visrecht op rivieren als de Bourne, Nadder, Wylde, Hampshire Avon en de Test. We visten de volgende dag op de Avon. Het was eind mei en het ‘sneeuwde’ er meivliegen. Aan het eind van de dag vroeg Peter of ik zin had om nog een dagje met hem te vissen. Zodoende stond ik de dag erna met hem op een topstuk van de Wylde. Ook hier wemelde het van de meivliegen en beleefde ik een ongelooflijke bruineforelvisserij. Dat ik op een uniek stuk

► van de Avon gevist had, bleek wel uit de woorden van Peter: "To fish this stretch, even an unborn child has to book in advance". Een paar dagen later bezocht ik met Monique een antiekzaak in Stockbridge. Ik raakte er aan de praat met een Engelsman. Natuurlijk ging het al snel over vliegvisseren. Het bleek de riverkeeper van een stuk van de Test te zijn, dat door Orvis wordt gepacht. 's Avonds visten we samen op dat stuk van de Test. Op het einde van diezelfde vakantie bezocht ik een lokale vliegviswinkel. Ik trof er een Engelsman die me bekend voorkwam. Ook hij meende mij ergens van te herkennen. Uiteindelijk kwamen we erachter dat we samen in de rij voor een broodje haring op de Fly Fair hadden gestaan en toen wat met elkaar gekletst hadden. Hij nodigde me uit om samen op zijn privéstuk van de Test te vissen. Een onvergetelijke vakantie zonder prijskaartje."

DIEFSTAL

Dat het bij Guido niet altijd van een leien dakje gaat, bleek tijdens de oefensessies voor de International Partridge Competition op Bewl Water, waar hij samen met vijf andere Belgische vliegvisseren aan deelnam. "Toen we 's avonds na het vissen in een restaurantje een vorkje prikten, is onze auto weggehaald. In die auto lagen al onze vliegvisspullen. Werkelijk alle hengels, reels en lijnen waren gestolen. Maar ook al onze vliegen. Juist die vliegen, waar honderden uren werk in zit en waar al je ervaring in toegepast is, zijn onvervangbaar. In een klap alles weg! Men heeft voor ons nog hengels, lijnen, reels en vliegen geregeld, zodat we de finale konden vissen. Onze gedachten waren er echter niet bij en met het vreemde materiaal wisten we geen goede klassering te halen. Toen we een jaar later weer aan dezelfde wedstrijd deelnamen, werden we met ons team bij de prijsuitreiking naar voren geroepen. Ieder van ons kreeg een doos met 4000 zelfgemaakte vliegen aangeboden. Men had bij verschillende vliegvisclubs het hele jaar voor ons zitten binden. Terwijl ik het vertel, krijg ik weer kippenvel."

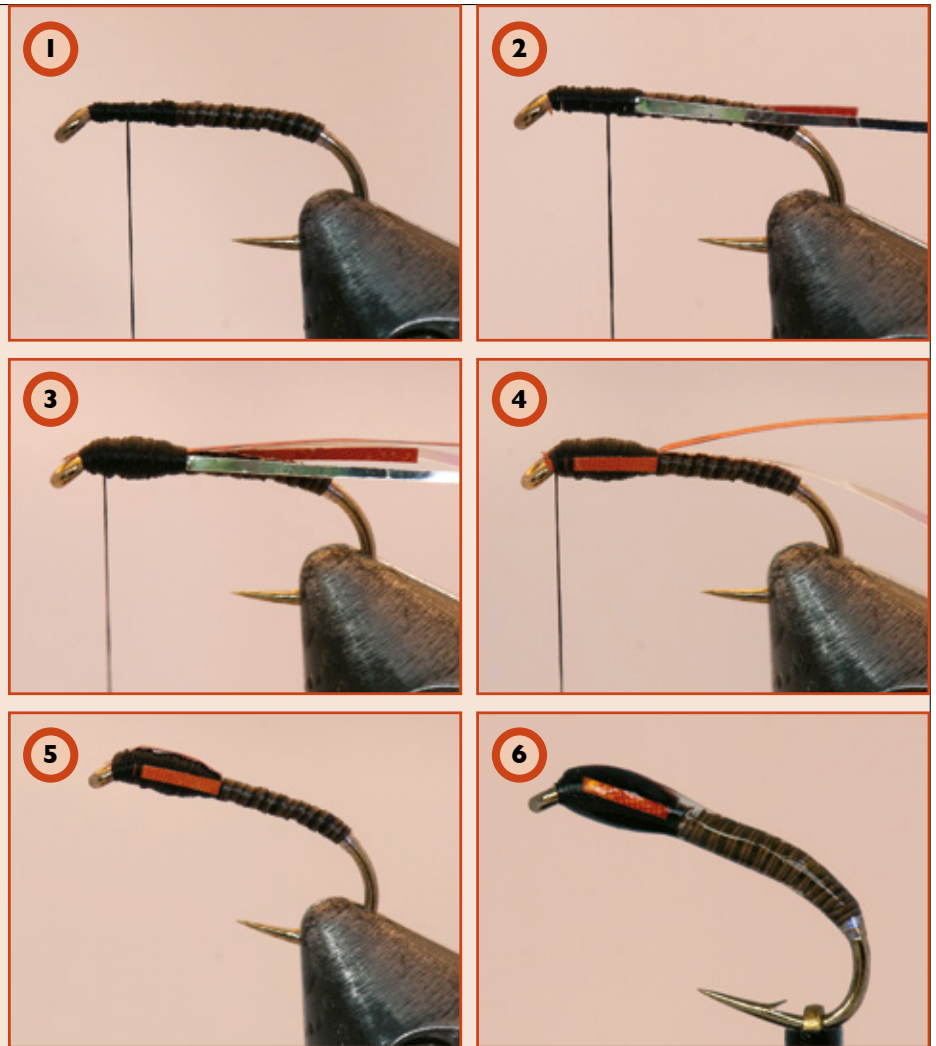
GEEN VISSERSLATIJN

Guido is een boeiend verteller en het is onmogelijk om al zijn anekdotes in dit artikel te beschrijven. Verhalen over zijn vlagzalm van 61 centimeter die hij in Oostenrijk aan een Low Water Fly met numidusveertjes ving; over zijn deelname aan de One Fly Competition in Wyoming, waar hij de grootste bruine forel van het toernooi ving; over het behalen van de zilveren medaille op de AWAI-vliegviswedstrijd, nadat hij in de Old Hole Bay met de Belgian Cruncher geweldig had gevangen; dat de naam van die vlieg is bedacht door Russell Hill, hoofdredacteur van Trout Fisherman. Ook het verhaal over zijn Pikers Point, die hij veertig jaar geleden bedacht, zal ik niet snel vergeten.

Hier volgen nog een drietal markante uitspraken:

- "Als je niet blij bent met een visje van 5 centimeter, dan moet je stoppen."
- "Ik denk maar aan twee dingen, het andere is vissen."
- "Er zijn geen slechte vliegen, wel slechte vissers."

De vlieg die Guido bindt, is de 3D Traffic Light Buzzer. Waarom deze vlieg zo goed is, legt hij als volgt uit: "Als de buzzers gaan hatchen, krijgen ze op een bepaald moment een paar seconden een flinke doorbloeding in een gedeelte van hun kop. Dat wordt daardoor rooddoorschijnend. Die fase wordt door forellen erg interessant gevonden. In deze buzzer wordt die fase geïmiteerd. Deze buzzer is ook goed in de polder te

gebruiken voor rietvoorn en is, verzwaard met een roze goudkop of tungsten kraal, een prima nimf voor vlagzalm."

3D TRAFFIC LIGHT BUZZER

BINDSTAPPEN VAN DE 3D TRAFFIC LIGHT BUZZER

haak *Kamasan B175 maat #10*

binddraad *zwart 8/0*

1. Zet de binddraad op, bind een stripje UV-flashhackle in en maak daar de tag van.
Haal met je nagel de haartjes van een pauwfiber, bind deze kaal gemaakte fiber in en wikkel hem naar voren;
2. Maak de cheeks door stripjes van ongeveer 6 centimeter lang en 3 millimeter breed uit de verpakking van Tangy Cheese Doritos te knippen en zet deze met de oranje kant naar binnen in;
3. Bind een stukje pearl tinsel in, gevolgd door een even breed stukje rood holografisch tinsel. Maak van binddraad een thorax;
4. Klap de cheeks naar voren en bind vast. De oranje kant wordt nu zichtbaar;
5. Sla het rode holografische tinsel en het pearl tinsel naar voren en whipfinish. Het rode tinsel moet precies onder het pearl tinsel liggen;
6. Werk de vlieg af met Bug Bond. Na deze afwerking kun je nog een laagje Hard as Nails van Sally Hansen (de variant met nylon) over de vlieg aanbrengen. Dit materiaal zorgt ervoor dat de epoxy niet meer plakt en niet verkleurt.